

било до сега. Така или инакъ трѣба да се очаква едно подобрене. Но и той загатна нѣщо за въпроса на границитѣ, който въпросъ той нарече каменъ прѣткновения въ случая.

III.

При министра Бюловъ (Bülow).

На 5/17 декемврия, недѣля,

Часа тъкмо на 2 ние бѣхме при министра на външнитѣ дѣла г. Бюловъ, който ни чакаше въ кабинета си и ни прие съ голѣма любезность.

Министрътъ Бюловъ ни каза, прѣди всичко че той ни приема както отъ своя страна, така и отъ страна на княза Бисмарка, съ когото ималъ прѣдишния день разговоръ за насъ, и който му казалъ, между друго да ни съобщи, че можалъ да ни приеме и той самъ, но само слѣдъ 4—5 дня, ако имаме врѣме да продължимъ за толкова още дни прѣбиванието си въ Берлинъ. Прѣдъ Бюловъ ние изложихме цѣлѣта на мисията си, описахме несносното положение на народа ни, наумихме му подадения отъ насъ мемоаръ на германския въ Лондонъ посланникъ, помолихме го да погледне и Германия съ милостиво око на нашитѣ дълговрѣмени мженически страдания и да помогне и тя за измѣнение на съществуещия редъ въ нашето сега разплакано и разкървавено отечество, като се потруди и тя заедно съ другитѣ сили да се замѣни турското управление съ друго мѣстно християнско.

Бюловъ бѣше единъ любезенъ старикъ и той ни изслуша, мога да кажа, съ напрегнато внимание. Той пое послѣ думата и, като повтори, че ни приема и говори отъ страна на княза Бисмарка, той ни каза слѣдното:

„Германското правителство нѣма наистина прѣми интереси въ източния въпросъ, то слѣдва обаче съ го-